

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1439/2019
22.01.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Зорана Стељића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Аранђеловцу 13К.број 85/18 од 22.07.2019. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 број 320/19 од 29.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 22. јануара 2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Зорана Стељића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Аранђеловцу 13К број 85/18 од 22.07.2019. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 број 320/19 од 29.10.2019. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1). Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу 13К број 85/18 од 22.07.2019. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, за које дело му је применом одредаба чланова 64., 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 8 месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени за време од две године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, оштећени ББ је ради остваривања имовинско правног захтева упућен на парнични поступак, а окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 5.000 динара, те да оштећеном ББ на име трошкова кривичног поступка плати износ од 25.500 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом вишег суда у Крагујевцу Кж1 број 320/19 од 29.10.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Аранђеловцу и браниоца окривљеног, а пресуда Основног суда у Аранђеловцу 13К.број 85/18 од 22.07.2019. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Зоран Стељић, на основу чл.485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП, због повреде кривичног закона из члана 439 тачка 1). и 2). ЗКП, с тим што из образложења произилази да указује и на повреду одредаба члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио предметно кривично дело, те да одреди да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1). ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости наводи да је за кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 1. и 2. КЗ потребно да је значајније угрожено спокојство грађана или теже ремећење јавног реда и мира, и то грубим вређањем, злостављањем другог, вршењем насиља према другом, изазивањем туче или дрским и безобзирним понашањем, те да окривљени није вређао, нити је злостављао оштећеног, а није ни вршио насиље, нити је изазивао тучу, нити се понашао дрско и безобзирно, што се види из изреке пресуде, закључујући надаље да радњама окривљеног АА није наступила последица кривичног дела која се огледа у значајнијем угрожавању спокојства грађана и тежем ремећењу јавног реда и мира. Такође, у захтеву се истиче и да у изреци пресуде није наведен довољан скуп чињеница које указују да је окривљени извршио кривично дело насилничко понашање, нити постоји субјективни елемент овог кривичног дела, имајући у виду да је објекат заштите јавни ред и мир, те да умишљај учиниоца мора бити усмерен на ремећење јавног реда и мира или угрожавање спокојства грађана.

Супротно изложеним наводима захтева, по оцени овога суда, побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда кривичног законика из члана 439. тачка 1). ЗКП.

Наиме, на исту повреду закона, бранилац окривљеног АА – адвокат Зоран Стељић, указивао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а Виши суд у Крагујевцу као другостепени је у својој одлуци Кж1 број 320/19 од 29.10.2019. године изнете жалбене наводе оценио неоснованим и на страни три, став пети и страни четири став први изнео јасне и довољне разлоге због чега налази да је услед радњи окривљеног АА (и осталих окривљених) наступила последица предметног кривичног дела, која се огледа у значајнијем угрожавању спокојства грађана и тежем ремећењу јавног реда и мира (имајући у виду да се критични догађај десио испред сеоске продавнице, која је најпрометније место у селу), које разлоге и Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге упућује.

У истом захтеву, као разлог подношења, наводи се и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2). ЗКП, због које је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено окривљенима преко бранилаца, а с тим у вези, истиче се да за све време док су окривљени ВВ и ГГ ударили оштећеног ББ није било присутних грађана, тако да уопште није могло да дође до значајнијег угрожавања спокојства грађана, нити до тежег ремећења јавног реда и мира, те да „то што је окривљени ВВ хтео да се освети оштећеном ББ... може представљати само кривично дело злостављање и мучење из члана 137. КЗ, које је урадио само окривљени ВВ“.

Изложеним наводима захтева, по оцени овога суда, бранилац окривљеног у суштини износи сопствену оцену доказа, односно да, супротно наводима правноснажне пресуде, критичном приликом није било присутних грађана, и изводи сопствени закључак да се ради о кривичном делу злостављање и мучење из члана 137. КЗ, и то само у односу на окривљеног ВВ, па како се овим наводима у суштини полемиче са чињеничним стањем утврђеним у правноснажној пресуди, из ког разлога у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

Поред тога, бранилац окривљеног, захтевом за заштиту законитости указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11). ЗКП, истицањем да из чињеничних навода у изреци пресуде првостепеног суда није јасно у чему се састоји значајније угрожавање спокојства грађана и у чему се састоји теже ремећење јавног реда и мира. Како ни због ове повреде сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима преко бранилаца, то је захтев и у овом делу оцењен недозвољеним.

Најзад, у образложењу захтева бранилац окривљеног истиче и да је нижестепеним пресудама повређен закон из члана 441. став 4. ЗКП, међутим, не образлаже у чему се ова повреда закона огледа, па захтев у овом делу нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона подразумева опредељење о

којој тачно повреди закона је реч и образложење у чему се та повреда конкретно састоји. Стога је захтев у овом делу одбачен, јер нема законом прописан садржај.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП у односу на одбијајући део, те на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, односно због тога што нема законом прописан садржај, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник,
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић